

vi naturligviis dele det Duffe, som de andre Herrer have, at Lovens Gjennemførelse maa medføre saa faa Omkostninger som muligt, og jo oprigtigere Procentist man er, desto mere maa man have dette Duffe. Naar Udvalgets Fleertal i denne Henseende har troet at burde stille sig, som det har stillet sig, er det altsaa med den alvorlige Frygt, at vi ellers vilde binde Finantsbestyrelsens Hænder meer, end ønskeligt er for Sagens egen Skyld. — Jeg skal fluttelig tillade mig at berøre en Misforstaaelse af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amt (Sylvester Jørgensen), som det maafee maa være mig tilladt at omtale, skjøndt der ikke foreligger noget Endringsforslag, som det jeg har at sige, angaaer. Den ærede Rigsdagsmand har nemlig misforstaaet Lovudkastets § 22, saaledes som den er vedtagen ved anden Behandling. Naar det i sammes tredje Stykke hedder, at Overstattecomissionen, „naar den skjønner, at en indkommen Klage over Ansættelse af Indtægt af fast Eiendom nødvendigjør en stedlig Undersøgelse og Burdering“, skal kunne lade foretage det, som nu nærmere er beskrevet i Loven, for at udfinde den Vedkommendes Indtægtsansættelse, saa har den ærede Rigsdagsmand for det Første opfattet dette saaledes, som om det kun angik Landet; men jeg maa igjen gjøre opmærksom paa, at der gives faste Eiendomme ogsaa udenfor Landet, ogsaa i Kjøbstæderne, og denne samme Bestemmelse kommer ligesaa fuldt til Anvendelse, hvor Overstattecomissionen maatte finde en stedlig Undersøgelse nødvendig ved Eiendomme i Kjøbstæderne som paa Landet. Det er altsaa ingenlunde Noget, som er særlig rettet imod Landet. Men dernæst staaer der ikke, som Lovforslaget er affattet, at denne Burdering skal gaae ud blot paa en Burdering af Eiendommens Værdi; det er holdt ganske almindeligt, at der skal finde en stedlig Undersøgelse og Burdering Sted, og naar det udtrykkes i denne Almindelighed, navnlig naar man sammenligner det med den Affattelse, som fandt Sted i Procentisternes Forslag i Landstthinget, vil man see, at Burderingen ikke blot kan angaae Eiendommens Værdi, men ogsaa de Indtægter, Eiendommen har givet. I ethvert Tilfælde staaer der aldeles ikke, at

den Capitalværdi, som man finder, der kan sættes paa Eiendommen, skal være normgivende for Indtægten Ansættelse. Dette kan naturligviis blive et Moment som mangfoldige andre Momenter til at udfinde Indtægten, og der kan være Tilfælde, hvor det er ganske umuligt for Overstattecomissionen eller de Mænd, som den udtager til at foretage en saadan stedlig Undersøgelse og Burdering, at faae nogen anden paalidelig Maalestof for, hvad Indtægten har været. Jeg sætter f. Ex., at der er Spørgsmaal om et Dødsbo, og at der aldeles ingen Oplysninger findes om, hvilke Indtægter den afdøde Besidder af den faste Eiendom, være sig paa Landet eller i Kjøbstæden, har havt deraf; det er i saa Tilfælde dog ganske naturligt at tage Hensyn til den Værdi, hvortil Eiendommen maa sættes i Handel og Wandel, og deraf omtrent slutte sig til, hvilken Indtægt den kan have givet i det forløbne Aar, hvortil der er Spørgsmaal om Indtægten. Det vilde vistnok være meget ufornuftigt at antage, at en saadan Undersøgelse og Burdering skulde kunne føre til, at naar man faae, at den paagjældende Eiendom i det foregaaende Aar slet ingen Indtægt havde givet, skjøndt den havde en større eller mindre Capitalværdi, skulde man alligevel ansætte den til en vis Indtægt. Jeg troer saaledes virkelig ikke, at den ærede Rigsdagsmand behøver at frygte for, at § 22 ved en omhyggelig Gjennemlæsning og Fortolkning skal kunne føre til de Misforstaaelser, som han befrygtede.

Finantsministeren: Mod de af Udvalget under Nr. 8, 9, 11, 12 og 17 stillede Forslag har jeg Intet at erindre. Hvad de øvrige Forslag angaaer, maa jeg for det Første tilstaae, at jeg ikke rigtig seer, hvortil Finantsministeren skulde bruge Regjeringscommissarerne, dersom den Bestemmelse vedtages, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amt (Sylv. Jørgensen) med Flere har stillet under Nr. 10. Hensigten med at sammenkalde disse Commissarier er aabenbart den at benytte deres praktiske og locale Indsigter, og man samler dem fra forskjellige Egne af Landet for gjennem deres Kundskaber at faae en saa god Veiledning som muligt. At Finantsministeren ikke